11.73×21.04 | 5 | 20 עמוד 24 - אחרונות אחרונות 06/11/2011 29469498-1 נופי תרבות העונה השוויצרית בישרא 16710 - 16710

מחול ענת זכריה

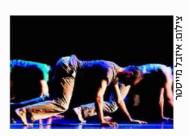
גשם של כישרון

במופע "דרכי הגשם" אין ממש התחלה ואין ממש סוף, וגם אין סיבה לחפש אחריהם

אין הרכה עבורות מחול שברגע שיצאת מהן – את כבר רוצה לחזור ולצפות בהן שוב. "ררכי הגשם" של גוילארמו בוטלו ולהקת אליאס היא עבורה כזו בדיוק, לא מתחילה ולא נגמרת.

האסטרטגיה של "דרכי הגשם" פשוטה מאוד: 14 רקדנים חוצים את הכמה כתנועה כלתי פוסקת מצידה השמאלי לצידה הימני כמעט לכל אורך המופע. שנמשר כשעה. הם זוחלים. הולכים. רצים. נופלים, קמים, הכל באנרגטיות נמרצת. בתנוחות של כוח ועוצמה הם חוטבים, הודפים, מניפים ומכים באוויר. נדמה כאילו כוח אבסולוטי, בלתי גדלה וחסר גבולות שולט במתרחש, רוחק בהם לנוע ללא הרף, ואין להם סיכוי של ממש להיאבק בו כי יש לפניהם ויש אחריהם, והכל הוא רק חלק מהנהר הזה של אבולוציה, של שרשרת ההתפתחות

וחוקים אניגמטיים המושלים כעולם. לפתע מישהו עוצר, נעמד כנקודה בסוף משפט, לברוא סדר סמוי ברצף. הזקיפות שלו נדמית כל כך זרה לתנועה, כאילו הזרם הקווי הברור, השועט קדימה, של חיי העולם הזה נקטע, כאילו יש איזו הכרזה או ראשית של התבהרות, שכשאתה מבחין בה אתה יודע שאיחרת כבר. כי אין רגע כזה ואין התחלה והכל הוא רק המשך.

האנושית. של אנרגיה אינסופית

לקראת הסוף פושטים הרקרנים
את התלכושות ונעים בעירום,
מזכירים את צילומי התנועה של
הצלם אדוארד מייברידג', מצליחים
ליצור אשליה יפה של תנועה
קולנועית, חושפים את אותם רבדים
בפעילות האנושית שלרוכ נותרים
סמויים באופן פתאומי וחדש, כאילו
לא ננגעו מעולם. המחוות והתנוחות
מקלפות עוד שכבה אחת עמוק יותר
אל השרידים אל העצמות, כאילו אין
יותר מדי פנימה.

בוטלו לוכד אותנו בלופ אינסופי של מלכודות יופי. המשחק האינסופי של הקו והכתם מותח קרעים של אור כמו רגע לפני היעלמות שמש פנימית בנוף מופשט. ואיך מתרומם לו הלב כשהכל רוטט מבפנים, ממאן להתמלא, ממאן להתדוקן.

המופע עלה במסגרת נופי
 תרבות, העונה השוויצרית
 בישראל.

Alias - Yediot Ahronot - 6.11.2011

Rain of Talent / By Anat Zecharia

A very positive review on Alias performance "Sideways Rain" by Guilherme botelho.

In the subtitle the critic writes that in this show there is no real beginning and no real

end, and there is no reason to look for them.

The critic starts her review by declaring that once the performance ended she

wanted to see it again. She describes the choreographic process on stage, portraying

it as a river of evolution and human development and of the infinite energy and

enigmatic laws that governs the world.

Furthermore, she discusses the last part of the dance, when the dancers move naked

on stage, reminding her of Eadweard Muybridge photography of movements,

successfully creating a beautiful illusion of cinematic movement, revealing layers of

human activity which usually stay hidden, in a new and sudden way, peeling dipper

and dipper to the muscles and bones as if there isn't too much inside. At the end she

concludes: 'Botelho captivates us in an endless loop of beauty traps'.

Credit is given to Culturescapes Swiss season in Israel.

Visual: A photo of "Sideways Rain" performance.